

Arrest

nr. 254 457 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 november 2011 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden op 8 augustus 2012. Dezelfde dag wordt verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 september 2012 leggen verzoeker en O. J. een verklaring van wettelijke samenwoning af. Verzoeker dient op 19 december 2012 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Verzoeker dient een tweede aanvraag in omdat niet alle documenten in de eerste aanvraag werden bezorgd.

Verzoeker werd hierdoor in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht. De relatie tussen verzoeker en O. J. kwam tot een einde. Door O. J. werd aangegeven dat hun relatie werd ingediend door de nood van verzoeker tot het bekomen van verblijfsdocumenten. Hierop werd een onderzoek gevoerd door het parket van de procureur des Konings en verkreeg verzoeker uiteindelijk een beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht op 16 juni 2015 (een bijlage 21).

Verzoeker dient een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 8 maart 2017 die op 4 mei 2017 onontvankelijk wordt verklaard. De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 206 912 van 18 juli 2018.

Verzoeker dient op 29 juni 2021 een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Op 26 juli 2022 wordt een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt afgewezen als onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Op 26 juli 2022 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen voormelde beslissing is gekend onder nr. 279 893.

Verzoeker dient op 29 augustus 2022 een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Door de arts-adviseur wordt een advies verstrekt op 22 september 2022, waarna het verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard op 27 september 2022. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 284 455 van 8 februari 2023.

Op 27 september 2022 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 284 456 van 8 februari 2023.

De beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt afgewezen als onontvankelijk is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2021 werd ingediend door:

A., L. O. (...)
nationaliteit: Nigeria
geboren te Benin City op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroep zich op het feit dat hij hier al een geruime tijd legaal zou verblijven. Het klopt dat hij op 18.09.2012 een aanvraag tot wettelijke samenwoning indiende met mevrouw O. J. (...). Betrokkene zijn verblijf werd daarop toegestaan. Hij werd op 04.11.2013 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 21.10.2018. Op 16.12.2013 werd de wettelijke samenwoning stopgezet. De F-kaart van betrokkene werd gesupprimeerd op 17.06.2015. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 35 tot 06.01.2017. Dit beroep werd verworpen. Daarmee kwam het bevel om het grondgebied te verlaten te herleven. Betrokkene diende alsnog gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.09.2015.

Betrokkene verkoos dit echter niet te doen. Integendeel, op 08.03.2017 diende hij een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd op 04.05.2017 onontvankelijk, betekend op 17.05.2017. Betrokkene verkoos opnieuw in beroep te gaan. Op 18.07.2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep. Betrokkene staat zijn verblijf met verschillende getuigenverklaringen, verder legt hij ook huurovereenkomsten en loonafrekeningen voor. Doch dit is geen buitengewone omstandigheid. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Verder haalt betrokkene ook aan dat hij bijzondere bindingen met België heeft ontwikkeld. In tegenstelling tot zijn bindingen met zijn land van herkomst (Nigeria). Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers minstens meer dan 35 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verder haalt betrokkene ook aan dat de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen in het land van herkomst, waardoor het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om in te schatten hoelang hij in Nigeria zou moeten verblijven. Doch deze beweringen worden niet gestaafd. Doch dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien het toch zou blijken dat er een lange wachttijd zou zijn, geldt dit ook voor alle andere Nigeriaanse burgers die een visumaanvraag indienen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij werkzaam is de haven van Antwerpen met een vast contract en dat hij zijn werk zal verliezen indien hij dient terug te keren naar Nigeria. Echter, we stellen vast dat betrokkene sinds 06.01.2017 geen recht meer heeft op het verrichten van betaalde arbeid op het Belgische grondgebied. Betrokkene wist bovendien sinds 16.06.2015, datum waarop zijn verblijfsrecht werd ingetrokken, dat zijn verblijf precair geworden was en dat hij bij een verwerping van zijn beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het land diende te verlaten en dat er dus ook een einde zou komen aan zijn tewerkstelling. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich altijd correct gedragen heeft, dat er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat er geen negatieve informatie over verzoekster is, dat er geen sprake is van manifeste of opzettelijke fraude en dat zij en blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich op zijn daadwerkelijke banden met België, die deel uit zouden maken van zijn privéleven en dus onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden

van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden verschillende getuigenverklaring voorlegt. Doch, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al elf jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat al zijn belangen zich in België zouden bevinden, dat hij zijn leven volledig in België zou hebben opgebouwd en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals verschillende loonfiches, een aanslagbiljet personenbelasting voor aanslagjaar 2016, een arbeidsovereenkomst voor arbeiders d.d. 10.04.2015, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, legt deelcertificaten Vlaamse Gemeenschap en attest open school d.d. 24.08.2015 voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"9.1 ERNSTIG(E) MIDDELEN

"SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM, SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN DE ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die

worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België. Verzoeker wees daarbij tevens op het teloorgaan van zijn banden met Nigeria, gedurende deze periode van afwezigheid. Verzoeker verblijft reeds langdurig (meer dan 10 jaar) in België, zoals hij benadrukte in de aanvraag tot machtiging van verblijf. Uit zijn administratief dossier kan worden opgemaakt dat een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld op 12 november 2011 naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.162718/2011) wegens illegaal verblijf. Verzoeker verkreeg eerder een verblijfsrecht toegekend (F-kaart). Verzoeker voegde verder verschillende stukken toe aan de aanvraag tot machtiging van verblijf waaruit het langdurig verblijf verzoeker in België blijkt. Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing: "Betrokkene staft zijn verblijf met verschillende getuigenverklaringen, verder legt hij ook huurovereenkomsten en loonafrekeningen voor" (stuk 1, pagina 1). Verzoeker wees er vervolgens op dat hij een bijzondere binding met België heeft ontwikkeld. In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Nigeria (het land waar hij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren. Hij is sinds zijn aankomst in België niet meer naar Nigeria teruggekeerd. Een sociaal netwerk of opvang heeft hij niet meer. Door verzoeker werd daarom aangehaald dat het voor hem bijzonder moeilijk is om voor maanden naar Nigeria te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar hij sociaal geworteld is. Verzoeker kan zich in België standhouden en voldoen in zijn basisbehoeften (hetgeen blijkt, doordat hij niet ten laste valt van de Belgische sociale zekerheid). Dit netwerk om te voldoen in zijn basisbehoeften ontbreekt in Nigeria.

3. In antwoord op de opgeworpen argumentatie door verzoeker, stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat het "erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf" (stuk 1, pagina 1). Er wordt op gewezen door de gemachtigde dat verzoeker "meer dan 35 jaar in Nigeria" heeft verbleven (stuk 1, pagina 1). De gemachtigde houdt evenwel niet op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening met de bijzondere langdurige periode dat verzoeker sindsdien Nigeria heeft verlaten en de teloorgang van zijn binding met Nigeria, zoals door verzoeker werd aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Verzoeker is op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (26 juli 2022) meer dan tien jaar afwezig gebleven uit Nigeria. Sindsdien woont verzoeker in België. Dit betreft ontegensprekelijk een bijzonder langdurige periode, dewelke expliciet diende betrokken te worden in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde. Het is dan ook kennelijk onredelijk dat de gemachtigde hierdoor het uitgangspunt hanteert dat het "erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf". Door de langdurig verstreken periode is net het tegendeel aannemelijk, temeer omdat de gemachtigde deze banden onderzoekt in de mate dat verzoeker "voor korte tijd zou kunnen verblijven" bij deze personen "in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf". Dit vereist derhalve geen lossen banden of contacten, maar een duidelijke en sterke binding die doet veronderstellen dat verzoeker zal worden geholpen met het invullen van zijn basisbehoeften (zoals onderdak, voeding en hygiëne). Het is tevens kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de periode van "meer dan 35 jaar in Nigeria" op 26 juli 2022 belangrijker acht dan de recente, onafgebroken periode van meer dan 10 jaar dat verzoeker in België verblijft (hetgeen overigens niet wordt betwist door de gemachtigde). Het belang van de afgesloten periode dat verzoeker voorheen verbleef in Nigeria, tot zijn definitief vertrek, wordt

schromelijk en op kennelijk onredelijke wijze overschat door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Het staat immers vast dat verzoeker meer dan tien jaar onafgebroken in België verblijvende is. De bemerking van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoeker dan maar contacten/banden moest onderhouden met Nigeria, doet hieraan geen afbreuk. Het kan niet aan verzoeker worden opgedrongen om bepaalde banden (met wie dan wel?) te blijven behouden met personen in Nigeria die het mogelijk maken voor verzoeker om “voor korte tijd te kunnen verblijven bij deze personen “in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf”. Verzoeker had bovendien een legaal verblijf verkregen in België (een F-kaart), waardoor hij op rechtmatige wijze zich vestigde in België. Hiermee wordt evenmin rekening gehouden door de gemachtigde. Bovenvermelde elementen getuigen dan ook niet van een zorgvuldig onderzoek, waarbij alle relevante (en gekende) elementen dienen betrokken te worden in de beoordeling en dit op een zorgvuldige en redelijke manier.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op zijn opgebouwde binding met België, onder meer gestaafd aan de hand van verschillende getuigenverklaringen. Verzoeker bracht verschillende getuigenverklaringen voor bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet om zijn banden (integratie) met België aan te tonen en het verlies van zijn binding met Nigeria (zie stukken 17 t.e.m. 27 en stuk 32 en 33). Verzoeker bracht tevens verschillende (aanvullende) documenten voor om dit aan te tonen, zoals een werkcontract of bewijzen van het volgen van een opleiding. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat op een zorgvuldige wijze met deze stukken werd rekening gehouden door de gemachtigde. Deze stukken (in het bijzonder de getuigenverklaringen) komen amper te sprake, terwijl ze aantonen dat verzoeker sterk lokaal verankerd is in België en verzoeker geen band meer heeft met Nigeria. Deze elementen werden door verzoeker ingeroepen als een buitengewone omstandigheid, terwijl de gemachtigde hier amper tot geen aandacht aan schenkt in de bestreden beslissing. Wat de talrijke getuigenverklaringen betreft, valt in de bestreden beslissing slechts te lezen als volgt:

- “Betrokkene staft zijn verblijf met verschillende getuigenverklaringen, verder legt hij ook huurovereenkomsten en afrekeningen voor” (stuk 1, pagina 1);
- “We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden verschillende getuigenverklaringen voorlegt. Doch, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken” (stuk 1, pagina 2).

Deze abstracte en nietszeggende motivering stelt verzoeker niet in staat om op concrete wijze te begrijpen waarom de sociale banden die hij heeft aangetoond onvoldoende zouden zijn om te worden aanzien als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, dan wel waarom dit geen schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Een afdoende formele motivering ontbreekt dan ook in de bestreden beslissing doordat verzoeker niet in staat wordt gesteld om op concrete wijze te begrijpen waarom de sociale banden die hij heeft aangetoond onvoldoende zouden zijn om te worden aanzien als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Hierdoor schendt de gemachtigde eveneens artikel 9bis Vreemdelingenwet.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf. Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis

Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 12 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (26.07.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (29.06.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode. Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het loutere feit dat verzoeker zich niet kan vinden in de overwegingen van de gemachtigde volstaat niet om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in het enig middel hoofdzakelijk tot algemeen-theoretische overwegingen zonder in concreto te argumenteren om welke redenen de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Door in zijn inleidend verzoekschrift louter de elementen te herhalen die reeds naar voor werden gebracht in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slaagt verzoeker er niet in om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. Verzoeker beoogt een feitelijke herbeoordeling van zijn aanvraag door de Raad. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot het langdurige verblijf in het Rijk en de bijzondere banden met België, heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn: *"Betrokkene beroep zich op het feit dat hij hier al een geruime tijd legaal zou verblijven. Het klopt dat hij op 18.09.2012 een aanvraag tot wettelijke samenwoning indiende met mevrouw O. J. (...). Betrokkene zijn verblijf werd daarop toegestaan. Hij werd op 04.11.2013 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 21.10.2018. Op 16.12.2013 werd de wettelijke samenwoning stopgezet. De F-kaart van betrokkene werd gesupprimeerd op 17.06.2015. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 35 tot 06.01.2017. Dit beroep werd verworpen. Daarmee kwam het bevel om het grondgebied te verlaten te herleven. Betrokkene diende alsnog gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van*

26.09.2015. Betrokkene verkoos dit echter niet te doen. Integendeel, op 08.03.2017 diende hij een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd op 04.05.2017 onontvankelijk, betekend op 17.05.2017. Betrokkene verkoos opnieuw in beroep te gaan. Op 18.07.2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep. Betrokkene staft zijn verblijf met verschillende getuigenverklaringen, verder legt hij ook huurovereenkomsten en loonafrekeningen voor. Doch dit is geen buitengewone omstandigheid. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Verder haalt betrokkene ook aan dat hij bijzondere bindingen met België heeft ontwikkeld. In tegenstelling tot zijn bindingen met zijn land van herkomst (Nigeria). Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers minstens meer dan 35 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.(...) Betrokkene beroept zich op zijn daadwerkelijke banden met België, die deel uit zouden maken van zijn privéleven en dus onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden verschillende getuigenverklaring voorlegt. Doch, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een legaal verblijf in België had verkregen waardoor hij zich op rechtmatige wijze in België vestigde.

De bestreden beslissing bevat hieromtrent wel een motivering. Zo wordt aangehaald dat de F-kaart reeds op 17 juni 2015 werd gesupprimeerd en dat verzoeker reeds op 26 september 2015 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Er wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de stukken die hij heeft voorgelegd om zijn bindingen met België en het ontbreken van een band met Nigeria te staven. Verzoeker stelt dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen om te begrijpen waarom de sociale banden die hij meent te hebben aangetoond onvoldoende zouden zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde gemotiveerd heeft waarom verzoekers verblijf in België en de bindingen die hij met België heeft niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Er wordt gesteld dat verzoeker zijn verblijf in België staft met verschillende getuigenverklaringen, huurovereenkomsten en loonafrekeningen, doch dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien verzoeker in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van 26 september 2015.

Met betrekking tot de verschillende getuigenverklaringen wordt overwogen dat niet blijkt dat verzoekers netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De Raad merkt op dat de gemachtigde er niet toe gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Verzoeker betoogt dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn dat de gemachtigde overweegt dat de periode dat verzoeker het grondgebied moet verlaten 'tijdelijk of kort' zou zijn zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde om een aanvraag 9bis te weigeren niet tot situaties waarin de aanvraag in het herkomstland binnen korte termijn kan worden behandeld. De gemachtigde is er niet toe gehouden om uitspraak te doen over de behandelingsperiode van de aanvraag in het buitenland. Indien de verzoeker meent dat er sprake zou zijn van een dusdanig lange behandelingsduur dat dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, dan komt het aan hem toe om dit te bewijzen. De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker dit niet bewijst: *"Verder haalt betrokkene ook aan dat de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen in het land van herkomst, waardoor het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om in te schatten hoelang hij in Nigeria zou moeten verblijven. Doch deze beweringen worden niet gestaafd. Doch dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien het toch zou blijken dat er een lange wachttijd zou zijn, geldt dit ook voor alle andere Nigeriaanse burgers die een visumaanvraag indienen."* Verzoeker weerlegt de voormelde motieven niet. Hij laat die motieven zelfs ongemoeid.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC